

גליל ליל

בראשות
הרה"ג ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'יביע אומר'
וארגון 'ענפים'

02 כך התחזקתי מהרב
אור בעיניים

04 שאל את הרב
האם מותר לאכול
כבד אווז?

07 הרב משה פינטו
כמה גדול כח
הדיבור

09 יש מזל לישראל
מזל סרטן בזוגיות

10 הרבנית מיטל דאודי
בזיונות!

15 סיפורי צדיקים
הרב עובדיה זצוק"ל

פרשת בלק

ב"ש	חיפה	ת"א	י-ם	לפי "אור החיים"
19:30	19:33	19:30	19:31*	כניסת שבת
20:21	20:24	20:21	20:22	יציאת שבת
21:15	21:19	21:16	21:18	ר"ת

* בירושלים: לנוהגים 40 דק' 19:11

אין לקרוא בזמן
התפילה וקריאת התורה
נא לשמור על קדושת הגליון

עלון מספר
457

עם ישראל זה העם המפואר ביותר בהיסטוריה

הרב יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות יביע אומר וארגון ענפים

ה' לעולם לא מאכזב

שאומרים לי פעם אחר פעם: "קשה לנו בחיים, אין לנו פרנסה". אני לא רוצה שיהיה להם רע, אז אני נותן להם את כל הכלים שהקב"ה חנן אותי, שאני יודע אותם, כדי לעזור להם.

סגולת ברכת המזון

אחד מהכלים זה ברכת המזון בכוונה. אכלת לחם - תברך על הלחם ברכת המזון, אבל בכוונה...

"האל הזן אותנו ואת העולם כולו בטובו בחן, בחסד, ברווח וברחמים רבים, נותן לחם לכל בשר..." - אתה כל יכול, אבא שבשמיים, אתה זן ומפרנס את העולם... ברגע שתכיר בגדולתו של ה' יתברך, תכיר בכוחו של הקב"ה - לא יחסר לך כסף כל ימי חיך. זה לא משנה אם יש קורונה או אין קורונה.

הקב"ה זן ומפרנס את העולם, והוא יכול לשלוח לך מיליונים. תאמין

חינוך מבורא עולם

לפעמים הקדוש ברוך הוא רוצה להעיר את הבן אדם. בן אדם שהוא לא בסדר, חס ושלום, מתנהג בכמה דברים לא בסדר, אומר הקב"ה: "אם הוא לא יודע לחנך את עצמו אני אחנך אותו, אני אחנך אותו איך לעשות את הדברים בסדר... תפתח את העיניים, תסתכל עלי, תרים עיניים לשמים! תסמוך עלי".

הקדוש ברוך הוא מחכה לאמונה שלנו...

יש לנו על מי להישען

אני מאחל לכם, אחים יקרים ואהובים, שתזכו להגיע למדרגה הגבוהה ביותר, להרגיש שכל מה שהשם עושה בעולם - לטובה הוא עושה. וכל החיים שלכם יהיו מונהגים על הדרך הטובה ביותר בעולם.

זו לא חייבת להיות הדרך הקלה ביותר...

הרבה פעמים בן אדם שואל אותי: "אם ה' אוהב אותי, למה הוא לא הביא לי דרך קלה?". אבל זו מחשבה שאינה נכונה. האמונה בבורא עולם היא לא דרך קלה, לפעמים זו

דרך קצת יותר קשה. זו דרך של עבודה, זו דרך שאתה צריך להתאמץ בה יותר.

לא תמיד קל לך עם ההורים... לא תמיד קל לך בפרנסה...

יש תקופות שהרבה אנשים צועקים: "הצילו! אין לנו על מי להישען"... כמו כעת בתקופת הקורונה... כולם מכירים את זה. אבל אני צועק ואומר: "רבותי, יש לכם את אבא שבשמיים".

אחים יקרים, בשבילכם אני מדבר... אני, לכאורה, מה אכפת לי? יש לי את הפרנסה שלי, יש לי את בורא עולם, אני חי את החיים שלי... אבל אני רוצה שלאחרים יהיה קל.

כמה אני יכול לשמוע אנשים שקשה להם לחיות?

האמת שקשה לי לשמוע אנשים

תצעק ותגיד: בורא עולם אתה גדול!!! אתה חכם!!! ומאותו רגע הוא לא יעזוב אותך

בכוח שלו. על מי יש לך עוד להישען? וכי הקב"ה, יש לו מעצור מלווה? הוא זן ומפרנס מיליארדים של חיות, בהמות - גם בזמן הקורונה. וכי יש לו מעצור מלכת לך את הפרנסה שלך? רק תפתח את העיניים שלך, תראה מי מחייה את העולם... מי מחזיק את העולם? מי נותן כוח לכל ברייה וברייה? מי ברא את הגוף הזה שאני חי בתוכו?

מי ברא אותנו?

שאלה פשוטה: יש לנו שתי עיניים מסודרות, בכל עין יש מיליונים של פיקסלים, מצלמה שרואה קדימה, רואה אחורה, רואה בחושך, רואה באור, רואה צבעוני. המצלמות שיש לך בעיניים שלך, העיניים שאתה רואה בהם עכשיו - מי ברא אותן? הרי מפיצצים לא יכול להיות שום

אנחנו התחזקתי מהר

האור בעיניים

שלום רב לכבוד הרב יגאל כהן שליט"א, שמי אבינועם. יצאתי בשאלה לפני כ-14 שנים. הרבה זמן שאני מחפש את הדרך שלי חזרה...

אני בן 30 היום. ברוך ה' בחסדי ה' יתברך, זכיתי להתחזק מהסרטונים של הרב, להאזין כל יום לשיעור

שהרב מוסר ב"חובת הלבבות". אני משתדל ליישם כל מה שאני שומע.

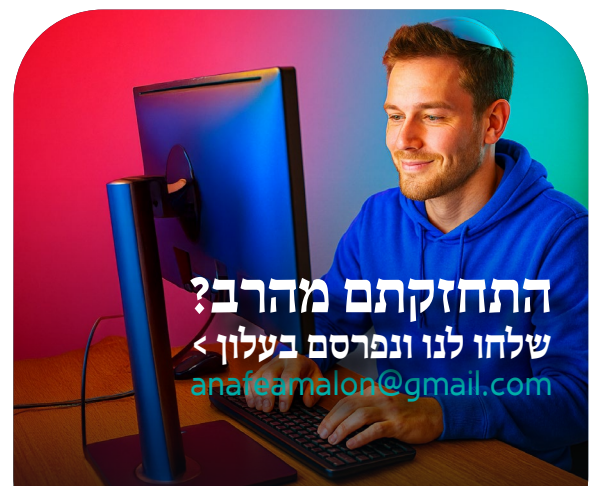
לפני כ-3 חודשים, התחלתי לשמור שבתות וקיבלתי על

עצמי להניח תפילין וללבוש ציצית, קביעת עיתים לתורה ע"י שני שיעורי תורה פעמיים בשבוע. התחזקתי בעיקר בנושא בין אדם לחברו.

בנוסף עשיתי הוראת קבע לחבורות של "הלימוד היומי" וברוך ה' אני מזכה גם את הרבים!!!

אני רק רוצה להודות לרב. תודה רבה לך על הכל ועל המסירות נפש שלך לעם ישראל.

הצללת את הנשמה שלי. בזכותך פקחתי את עיניי.

התחזקתם מהר?

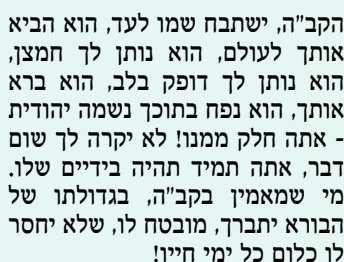
שלחו לנו ונפרסם בעלון

anafeamalon@gmail.com

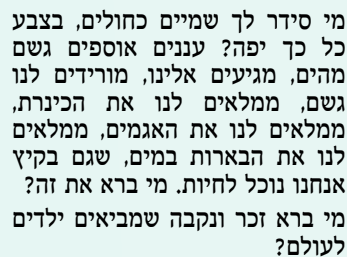

שמעתי מתלמיד חכם גדול בשיעור שבזמיניו מותר לקצר או להאריך את המזגן, אפילו אם זה לא המשכת מצב קיים דהיינו שאם המזגן אמור להדלק בעוד שעה מותר להקדים אותו, ורציתי לשאול מה דעת מו"ר שליט"א.

בברכת כהנים באהבה יגאל כהן

אני מפציר בכם, שאלה פשוטה: מי ברא את כדור הארץ? יש פה חמץ, אנחנו נושמים חמץ. אנחנו אפילו לא שמים לב. בריח אין חמץ, לא מצאו כוכב אחד שיש בו אפשרות לנשום חמץ. מי סידר את החמץ בכדור הארץ בצורה כל כך מסודרת שבאנחנו יכולים לישב ולנשום אוויר בלי להתאמץ?

ילד בא לעולם - זה נס!

תאר לך שימציאו מכונית שיודעת לייצר מכונית קטנה, מכונית סובארו,

< < < < <

אמונה. מוטיבציה. זוגיות. עם הרב יגאל כהן!

בערוץ היוטיוב ענפים

ראשון ורביעי • 19:45

הלכה ואמונה

טליטי • 21:45

השיעור המרכזי לחיים מאושרים

הרב נחיה ברבי
מחבר הספר
"ואהבת לרעך כמוך"

שמירת הלשון רכילות בקלות

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת יהודי בשם אבנר, שסיפר לי מה הוא עובר. בא לפניו יצחק חברו הטוב ביותר, וסיפר לו מה שעליו דוד דיבר. הוא גינה את אבנר בפני כמה אנשים, ובנוסף היו שם גם כמה נשים, ועכשיו כל השכונה עליו מדברת, והשמועה על אבנר מבית לבית עוברת.

ושואל אבנר אם מותר לו ללכת לדוד, ולהוכיחו ישירות ולו להגיד, שסיפר לו יצחק את כל מה שעליו אמר, ועד היום הלשון הרע אינו נגמר, וכל השכונה לא מפסיקה עליו לדבר, ומדי יום ויום הצער מתגבר.

עניתי ואמרתי לאבנר היקר, שאסור לו להזכיר את יצחק כלל ועיקר. כי אם יעשה כן יעבור על איסור רכילות, ויסכסך בין יצחק לדוד בקלות. ואף אם לא יאמר בפירוש שיצחק הוא המספר, ומעצמו ידע דוד לקשר, שיצחק הוא זה שדיבר, גם באופן זה יעבור על איסור רכילות, ויגרום סכסוך בין יצחק לדוד בקלות (חפץ חיים רכילות כלל ג' הלכה ב').

ושוב נשאלתי מאת יהודי פשוט וחביב, האהוב על כל חבריו מסביב, שעובד על עצמו רבות בשנים, ומידות טובות זכה לקנות ולהפנים. גם להיות סבלן בביתו ועם חבריו, ולמחול על כבודו ולמשול על יצוריו. את מידת הכעס כמעט ותיקן, וכל הזמן הוא בשמחה כנגן המנגן. וכך חניך גם את בניו אחריו, וה' יתברך איתו בכל דבריו.

יום אחד היה בחנות, וחיכה לתורו בסבלנות, והנה שומע את דוד אומר רכילות, ומספר ליצחק מה אמר עליו השכן, ומידענו אם יכול לברוח היה עושה כן. הוא קרא לדוד לצד וניסה אותו להוכיח, ודוד את דבריו בשתי ידי הדיח. וטען שאין בדבריו איסור כלל ועיקר, כי השנאה בין יצחק לשכן חזקה מזמן שעבר, וכבר שנים רבות שאינם מדברים, ומעולם גם לא היו חברים. ושואל אם טענה כזו היא מוצדקת, ואת איסור רכילות במקרה הזה מוחקת. ועניתי שיפה עשה שהוכיחו על דבריו, ובפעם הבאה צריך לבדוק את מעשיו. ולפני שמוציא מלה ומדבר, צריך קודם לשאול ולברר, מה מותר ומה אסור, ועל מה יצטרך לשוב ביום כיפור. וה' חפץ חיים מתייחס לשאלתו, ובהלכות רכילות (פרק א' הל' ד') שם נמצאת תשובתו, שאפילו אם גם ככה היו שונאים זה את זה, ושנאתם כבר היתה מן הקצה אל הקצה, אסור לומר על אחד מהצדדים רכילות, כי זה יגביר ויעורר ביניהם את השנאה בקלות.

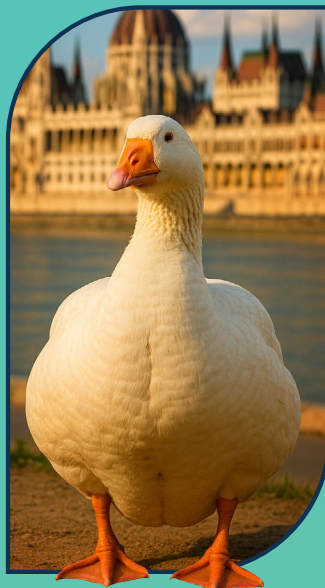
נזכה תמיד להגביר אהבה ואחוה בעם ישראל, ובמהרה נראה במו עינינו בבנין אריאל.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון

בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1).

שאל את הרב הרב נחיה ברבי ראש "ענפים בהלכה" *2381

האם מותר
לאכול כבד
אווז?

מותר לאכול כבד אווז המיובא מהונגריה, ויש עליו כשרות הרבנות הראשית לישראל. ואין בזה חשש טריפה מחמת הפיטום וכדומה. ומכל מקום המקפידים במשך כל השנה לאכול בשר בד"ץ בלבד, צריכים להימנע מלאוכלו (הארכנו בזה בתשובה בכת"י, ואכמ"ל).

האם מותר להשתמש בטיטול בשבת?

מותר להשתמש בשבת בטיטול בשבת אף שהוא סוגר את הטיטול בשבת ואין בזה משום מדביק כיון שלא נעשה לקיום. ויש מחמירים לפתוח הטיטול בערב שבת ותבוא עליהם הברכה. ויש להיזהר כשמסיר החיתול שלא להדביק המדבקות שוב ולזורקו כך מפני שהדבקה זו קיימת לעולם. ובטיטולים המצויים בזמנינו שאין הדבקה אלא סקוטש, מותר אף לסגור החיתול קודם הזריקה, וגם אין צריך להחמיר כלל לפתחו בערב שבת. (ש"ע סי' שמ סעיף יד, שו"ת יחיה דעת ח"ו סי' כד, חזון עובדיה שבת ה עמ' צ. שש"כ פרק מג סעיף פז, וחו"ט שני שבת ח"א עמ' קלה).

כלי שחייב בטבילת כלים האם אפשר להשתמש בו בלי טבילה ע"י הפסק ניילון?

אי אפשר להשתמש. (בן איש חי ש"ב פרשת מטות סעיף יד, שו"ת מנחת שלמה ח"ב סי' סו. וכך נראה דעת מרן זצ"ל למעיין היטב בדבריו בהליכות עולם ח"ז עמ' רסז).

האם מותר להתפלל כנגד בית הכסא פתוח?

אם אין שם ריח רע ולא צואה מגולה מעיקר הדין מותר. והמחמיר תבוא עליו הברכה. (ש"ע סי' פג סעיף א שו"ת אגרות משה אהע"ז ח"א סי' קיד. ואכמ"ל).

בפרשת בלק, מסופר על מלך מואב ושמנו בלק, שהחליט לשכור את בלעם, שהיה קוסם ואדם בעל יכולות רוחניות, בכדי שיקלל את עם ישראל. בסופו של תהליך, בלעם מנסה שלוש פעמים - ולא מצליח. הקב"ה הופך את הקללות שלו לברכות.

למה הקב"ה הופך לו את הקללות לברכות? אני פשוט הייתי סוטה לו את הפה, או יותר יצירתי - איך שהוא בא לקלל, הייתי מעקם לו את הפנים, למען יראו ויראו כל האחרים שירצו ללכת בדרכיו. מי צריך את הברכות של המושחת הזה?

היסוד הוא שבאמת אין רע יורד מלמעלה. וכל הצרות והייסורים שהאדם עובר יתהפכו לטובה. אם זה ברמה דתית - "את אשר יאהב השם יוכיח", ככפרת עוונות ולהגדיל שכן (לפום צערא אגרא), או כתועלת שהאדם עצמו יראה בהמשך חייו, כפי שחוקרים בעולם הנפש מכנים זאת: "צמיחה פוסט-טראומטית" - אנשים שעברו משברים קשים תיעדו איך דווקא שבזכות מה שהם עברו, הם השתנו, בשלושה מישורים:

א. שינויים באדם עצמו - אנשים העידו שבעקבות מחלה קשה, לדוגמא - הם גילו בעצמם כוחות שלא ידעו שקיימים בתוכם. הם תיארו שהם פיתחו רגישויות, שאלמלא החוויה הקשה לא היו מתפתחות אצלם, ועל הדברים הללו הם מודים.

ב. שינויים כלפי אנשים / הסובבים אותנו - בזמן אירועים קשים אנו מגלים מי הם החברים האמיתיים שלנו. ישנם אנשי עסקים שהתבטאו: "גיליתי את המשפחה שלי מחדש בזכות המחלה", וכדומה.

ג. שינויים בפילוסופיית החיים - האירוע הקשה נותן פרספקטיבה אחרת על החיים. פעמים רבות מערכת הערכים של האדם משתנה - הוא מתבגר, הוא מתאפס, הוא מתקרב יותר לרוחניות, ועל כן ישנם אנשים שמספרים שהם חייבים את החיים שלהם לאירוע השלילי, שאם לא הוא - מי יודע איפה הם היו.

כך גם אלוקים הופך את הקללות של בלעם לברכות, לחזק אותנו, שגם אם מישוהו בא לקלל אותנו - לא רק שהוא לא יצליח, אלא יותר מזה, זה יתהפך לברכה.

אם כן - לא להתבלבל! שכן זה מה שרצו בלעם ובלק לעשות, על פי הזוהר, וזה רמזו בשתי האותיות המשותפות שלהם בל, בל.

"ודיר בלאק" להתייחס (זה מה שאמר בלעם לבלק). "דיר בלק" תחשבו על זה, גם באנגלית וגם בערבית.

ונסיים בתפילה ובברכה, שיהי רצון שכל הקללות והצרות שעובר האדם הפרטי, ועם ישראל בכלל, יתהפכו לטובה בקרוב.

■ "המבחן האמיתי של האדם הוא לא איך הוא נופל, אלא איך הוא קם."

סיפורה של חנה, אשה שלא ויתרה על עצמה

שנים שתקתי ופתאום חזר לי הקול

שמי חנה. אני בת 68. גרה לבד, בפניה שקטה בבתי ים. יש לי ילדים, נכדים, אבל את רוב הימים שלי - אני מבלה עם עצמי. מי שמסתכל עליי היום רואה אשה רגועה, יציבה, אולי שמחה. אבל מה שעברתי - רק אני והקב"ה יודעים.

בעלי נפטר לפני שלושים שנה. פתאום. בלי התראה. השאיר אותי עם שלושה ילדים קטנים, חובות, ושבר שלא ידעתי איך מרימים ממנו ראש. שנים לא בכיתי. כי לא היה זמן. הייתי צריכה את הבית, את הילדים, את עצמי. אבל בלילה - כשכולם ישנו - הייתי שואלת אותו בשקט: "רבונו של עולם, אתה שומע אותי בכלל?" לא שמעתי תשובה. ולאט לאט - גם אני הפסקתי לענות.

המשכתי לשמור שבת, להדליק נרות, אפילו להתפלל - אבל רק מבחוץ. הלב שלי היה כבוי.

ככה עברו שנים שנים. והלב - שתק.

לפני שנה, דווקא ב"ז בתמוז, לקחו אותי השכנות לשיעור לנשים. לא הייתי בעניין. אבל לא רציתי להעליב אותן. הרבנית שם דיברה על הפרצות שבחומות ירושלים. ואז היא אמרה: "לפעמים החומה הכי קשה - היא זו שבנינו בלב שלנו מול הקב"ה. וי"ז בתמוז זה הזמן לשבור אותה בעדינות." לא יודעת למה - אבל משהו נפתח. משהו קטן. בדרך הביתה הרגשתי צביטה בלב. ובאותו לילה - עשיתי משהו שלא עשיתי שלושים שנה: פתחתי תהילים.

קראתי פרק אחד. ולחשתי: "רבונו של עולם... אם אתה עוד שומע - תן לי להרגיש אותך. לא עם ניסים. רק תן לי סימן שאתה לא שכחת אותי."

ואז עלה לי פתאום פסוק, כאילו: "כִּי אֶשֶׁב בְּחֶשֶׁךְ - ה' אֹרֵךְ לִי." (מִיכָה ז', ח') מאותו לילה - נהיה אצלי חלון קטן באפלה. כל בוקר אני פותחת ספר. קוראת קצת. מדברת אליו. ובפנים - פחות שקט מדכא, יותר שקט נוכח.

היום אני אומרת לנשים צעירות ממני: "אל תחכי שהכול יתפרק כדי לדבר איתו. ואל תחשבי שאם עברת חיים קשים - הלב שלך סגור. לפעמים, רק אחרי שהכול נופל - את מגלה שה' לא עזב אותך לרגע. הוא פשוט חיכה שתדברי."

עזרו להם לצאת אל המרחב

03-8000-770

יש משפחות שלא מצליחות לצאת

מהמיצר

גם בימים כואבים - נולדות שמחות. ואתם יכולים לקיים סגולה נפלאה שמוסיפה ברכה ביום השמחה שלכם: תרומה חדיפעמית שתזכה 200 איש לארוחה חמה.

צו 8.

צמד המילים הכל-כך שנוא עליי בשנה האחרונה.

נכון. אנחנו אידיאליסטים מוחלטים. גדלנו על ערכים של אהבה עזה. אהבה לאדמה, לרוח, ולעם שצמח כאן. גדלנו על ערכים של מסירות, ואפילו מסירות נפש בעבור כל אחד מאלה. וכן, גדלנו גם על ערכים של התמסרות מוחלטת לצבא ההגנה לישראל.

אבל הפעם, הפעם הגיעו מים עד נפש. כל אותם ערכים, כל אותה הרגשת גאווה ושייכות מוחלטת לארץ היפה שלנו, הולכת ומתמוגגת בכל פעם שאני נאלצת לטפל בחמשת ילדי לבד. כשבעלי רחוק כל כך ואינני יודעת בכלל מה עובר עליו במשך ימים ארוכים.

את הצו האחרון שהוא קיבל, לקחתי בשתי ידיים וקרעתי לגזרים. התאריכים תאמו בדיוק את הזמן בו אני נכנסת לחודש תשיעי, והתאריך סיום שלו היה בדיוק התאריך המשוער של הלידה. דמעות זלגו מעיניי בשטף, והודעתי לבעלי שהפעם הוא פשוט, מברז. "לא ייתכן שבדיוק כשאכנס לחודש תשיעי תתחיל את סבב המילואים המי יודע כמה ותחזור בדיוק בתאריך של הלידה. הרי עם ההיסטוריה שלי אני יולדת תמיד לפני התאריך. ואין שום סיכוי בעולם שאני יולדת כשאתה לא נמצא פה, כשאני יודעת היכן אתה והאם אתה..." השתנקתי. לא הצלחתי להשלים את המשפט. אני יודעת שהוא לא האדם הנכון לכעוס עליו. לא יודעת אם יש מישהו כזה בכלל. שיוכל לפתור לי את הבעיה הזו. אני גם יודעת שיש אינספור נשים שילדו לבד במלחמה הזו. נשים גיבורות. חזקות. לביאות. אני חשה לרגע קטנונית כשאני מתנהגת ככה, אבל בעלי כל-כך מבין ומכיל ומרגיע אותי שזה הכי בסדר בעולם. והגיוני. ושפוי.

רפואה ושלו

לא שמעתי ממנו כבר שבוע, אני רק יודעת שהוא איפשהו בעזה ואלוקים יודע מה המשימות שהוא מבצע כעת. הכאבים מתגברים, כנראה שהנפש משפיעה על הגוף, אני לא זוכרת את עצמי כאובה ככה עוד לפני שהגעתי למוניטור ראשוני במיון.

לגדל
בחוכמה
הרב משה פינטו
ראש ישיבות 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

כמה גדול כח הדיבור

בפרשה מסופר אודות בלק מלך מואב, ששכר את בלעם הנביא לקלל את עם ישראל, אך במקום קללה, בלעם מברך אותם בברכות שהשי"ת שם בפיו.

ולכאורה למה היה צורך כל כך גדול לשנות את דיבורו של בלעם הרשע, ולהפוך את הקללה לברכה, והלא בלעם לא בא בחרב ובחנית אלא בא עם פיו שמילא אותו קללות, ומה בכך שמקלל, יעמוד "שתום העין בלעם הרשע" על פסגת ההר ויקלל כאוות נפשו, והלא דיבוריו הינם דיבורי סרק ומה לנו להתייחס למלל של רשע וריקני כבלעם?

אלא כאן אנו רואים את העוצמה הגדולה שיש בדיבור האדם, כאשר הדיבור נאמר בזמן מסוים שמידת הדין שולטת בעולם יש כח לדיבור להביא חורבן, וע"ז נאמר "מוות וחיים ביד לשון" (משלי י"ח, כ"א).

ישנו ביטוי מפורסם בדברי חז"ל: "ברית כרותה לשפתים" (מועד קטן יח.). וחז"ל באים לומר בזה, שכאשר אדם מדבר, במיוחד דברים שליליים, יש לדיבור השפעה ממשית, והוא "כורת ברית עם המציאות" - כלומר, יש סבירות גבוהה שיתקבלו דבריו ויפעלו את פעולתם.

ומבאר הגאון החסיד רבי אליהו הכהן זצ"ל (מגאוני אומיר) בספרו "מגלה צפונות" שכח הדיבור הוא ייחודי לאדם משאר בעלי החיים (שנאמר "ויהי האדם לנפש חיה", והתרגום שלו "לרוח ממללא"), וכח הדיבור הזה נמשך לאדם מכח הנשמה, שגם בה מתייחד האדם מן הבהמה ("ומותר האדם מן הבהמה אין... לבד הנשמה הטהורה"). לכן יש כח גדול בדיבור, עד שבכח הצדיקים הגדולים להמית ולהחיות בהבל פיהם.

ומעשה מפורסם אודות בית העלמין בפתח תקווה - סגולה (הוקם בשנת תרמ"ט (שנת 1888 למניינם), עשר שנים אחרי יסוד המושבה. כשקידשו את חלקת בית העלמין כמנהג ישראל, אמרו האנשים שהשתתפו במעמד זה לזה בהלצה: 'נו, מי יהיה כאן הנפטר הראשון?'. אחד מן הנוכחים אמר בהלצה 'אין לי בעיה להיות הראשון'. לא עברו עשרה ימים והאדם נפטר בפתאומיות. וכך למעשה הוא אכן היה הראשון שנקבר בבית העלמין אותו חנך. כשקברו אותו החליטו רבני העיר לרשום על מצבתו את מה שאירע, על מנת שאחרים ילמדו על כוחן של מילים ליצור מציאות.

וכך נחרט על מצבתו: "הנפטר הראשון בבית הקברות הזה, איש ישר ר' ניסן ליב בן חיים גמזו ז"ל. איש גלמוד, שעלה לארץ עם בני עירו שהתיישבו במושבותינו, והתבטא עשרה ימים לפני פטירתו, בהיותו בריא ושלם, ואמר שהוא לא היה מתנגד להיות הראשון בבית הקברות הזה, ונפטר לבית עולמו ביום י"ט בתשרי תרמ"ט. תנצב"ה".

כמו כן בחינוך ילדים, מסר זה הוא קריטי. עלינו לדעת לשים לב לדיבור הנאמר שמילה טובה, ברכה או עידוד יכולים להרים את רוחו של התלמיד, להעניק לו ביטחון ולהשפיע על חייו לטובה. לעומת זאת, מילים שליליות או ביקורת הרסנית עלולות לגרום נזק עמוק. כמחנכים והורים, עלינו להוות דוגמה אישית בשימוש במילים חיוביות להועיל.

פשוט לא מצליחה לדמיין את זה. אני לא אשרוד את הצירים הללו בלי לדעת מה איתו. לא שמעתי ממנו כבר שבוע, אני רק יודעת שהוא איפשהו בעזה, ואלוקים יודע מה המשימות שהוא מבצע כעת. הכאבים מתגברים, כנראה שהנפש משפיעה על הגוף, אני לא זוכרת את עצמי כאובה ככה עוד לפני שהגעתי למוניטור ראשוני במיון.

הלידה מתפתחת מהר, המיילדת מבשרת לי בחיוך שהנה, אוטוטו ממש יצא הילד המתוק שלי לאוויר העולם.

אבל אני מבקשת ממנה לעצור. לחכות דקה. אולי גם להשאיר אותי לבד ולתת לי רגע עם אבא שבשמיים. רק אני והוא. רגע של כבי ללא שליטה, של תחנונים ותפילות, שאולי עכשיו, עכשיו יקרה הנס, ואני אקבל את הילד הזה לידיים, כשבעלי לידי. חי, נושם ומחיך.

בקשה מוזרה אני יודעת, לא הגיונית משהו, אבל הלב שלי עדיין מקווה, מאמין.

הווילון שבצד החדר נפתח, אני מסובבת את ראשי כדי לקרוא למיילדת, ופשוט מגלה אותו.

עומד שם, מדיו מלוכלכים מכף רגל ועד ראש, על פניו שאריות עפר שנראה כאילו ניסה ללא הצלחה להסירן בדרך, תחת עיניו שקים שחורים מחוסר שינה של חודש שלם, אבל בעיניו יש ניצוץ מאושר, על שפתיו חיוך גדול, והוא קורא באושר "הספקתי!!!"

יעשה שלום עלינו

שמונה ימים לאחר מכן, כשהאבא הצדיק שלי קורא בקול גדול "ויקרא שמו בישראל...רפאל שלום", דמעות גדולות זולגות מעיניי, הפעם של אושר, ותחינה קטנה יוצאת מהלב שלי, 'אבא שבשמיים.

תשלח רפואה שלמה לעם הזה שעובר כל כך הרבה קשיים במלחמה הזו

ותוריד שלום לעולם

על ידי משיח צדקינו,

שיבוא במהרה בימינו

בקרוב."

הכרית סופגת הכל

תאריך הגיוס מתקרב, וביום המיועד בעלי יוצא, לבוש במדיו הירוקים שגיהצתי לו כמה שעות קודם, מנשק ומחבק כל אחד מהילדים ומברך אותם בברכת אב לילדיו, ומנופף לנו מבעד לחלון את הנפנוף המוכר והאהוב שלו, כזה שהילדים התרגלו לראות כל-כך הרבה פעמים לאחרונה. מדי הרבה פעמים.

ורק אני מזהה בעיניו לחלוחית, מנצנצת אליו מרחוק, מכירה את הבעל שלי ככזה שלא יבכה ליד הילדים אבל גם לא יעמוד בעוד פרידה זמנית שכזו.

השגרה המוכרת החלה. זו לא אני שהמצאתי את האמרה הידועה: 'שהריון הוא שמונה חודשים ועוד נצח'. אבל הפעם הרגשתי את זה ביתר שאת. כל יום בחודש התשיעי עבר בעצלתיים. הטיפול בילדים הפך קשה מנשוא. אפילו שהקב"ה חנן אותי בילדים נהדרים, מקסימים ומתחשבים, שניסו להקל עליי בכל דרך שהיא ובאמת התעלו על עצמם ועזרו לי המון. ועדיין, יש דברים שרק אמא יכולה לעשות, ורוב העול של הבית נפל עליי.

צלחתי את החודש הזה בדממה, בוכה בכל לילה לתוך הכרית, מתחננת לה' שיעזור לי, שירחם עליי, שיצעד איתי יד ביד את הדרך הקשה הזו.

הספקתי!!!

רציתי ללדת אחרי התאריך, להמתין ליום בו הוא מסיים את הסבב הזה.

אבל יום הלידה הגיע מוקדם משצפיתי. צירים חזקים תוקפים אותי בשעת בוקר מוקדמת, אני שולחת הודעת בזק לבעלי, יודעת שהוא ככל הנראה לא יקרא אותה בקרוב, אבל שיהיה. מיד לאחר מכן אני מרימה טלפון מהיר לאמא שלי שתבוא לעזור לי. אנחנו שולחות את הילדים למוסדות בעודי מתפתלת מכאבים אבל מנסה להדחיק כדי לשדר להם שהכל בסדר, שיילכו רגועים ומאושרים.

בנסיעה לבית החולים אני נשברת פעם ראשונה. אני מתייפחת לאמא שלי שאין סיכוי שאני הולכת ללדת בלעדיו. אני

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

דרך
חדשה

אין אדם מיותר בעולם

חשיבותו של כל אחד

סיפר רבינו החפץ חיים זיע "א מעשה שהיה: פעם הלך המגיד מדובנא זיע "א הלך ברחוב העיר וראה עני עיוור, לבוש קרעים וילד אוזח בידו ומנחהו בדרכו.

עצר המגיד בדרכו ופנה אל השניים ונתן להם שלום ושאל לשלומם. העיוור לא ענה. אך בנו סיפר שזה אביו ואמו נפטרה. סיפר שאין להם עצים להסקה ובמעונם קר מאוד.

אמר המגיד: אמור נא לי כבר אכלתם? לא, השיב הילד. לוקח אני את אבא לבית התמחוי לעניי העיר, שם נאכל את ארוחתנו ואחזירנו לביתו."

לא היה טעם לשאול את הילד האם הוא לומד. במצבו פטור היה מלימוד תורה. "בואו עימני" אמר להם "אתן לכם ארוחה משיביעה טובה בהרבה מהאוכל בבית התמחוי". זיק של הכרת טובה ניצת בעיני הנער, עיניו נעורו לחיים והביעו פיקחות רבה כל כך, מהולה בעצב עמוק. המגיד ביטל את תכניותיו. הביאם לביתו המוסק, החם, וערך לפנייהם שולחן. שקד להנעים את שהותם טרח להשביעם. "התסכים להתגורר כאן", שאל המגיד. "אקצה לכם חדר מוסק, שלוש פעמים ביום תקבלו כזו ארוחה. חנים אין כסף" והילד יוכל ללמוד בתלמוד תורה.

האב העיוור התלבט. עיני הילד נצצו בתקווה. לבסוף הסכים האב לנסיון. למעשה התנחל בדירת המגיד, שיעבד את הבית לנרגנותו ורצונותיו. והמגיד סבל הכל. במיוחד כאשר הילד החל לפרוח. קיבל מזון וביגוד והלך ללמוד והתערה בחברה. ברבות הימים נפטר האב והילד המשיך לימודיו בישיבה.

הוברר שיש לו זכרון מדהים, לא שכח דבר מתלמודו. תפיסתו מהירה היתה כבר, שכלו חד כתר, מידותיו זכות כשמן, התמדתו ושקידתו באין הפוגה.

עד מהרה קנה שם טוב ונודע לתהילה. בנה בית לתפארת ועלה על כס רבנותה של ברודי, ושמו נערץ לדורות, הלא הוא הגאון רבי שלמה קלוגר זיע"א!"

ועתה, נתאר לעצמנו מה היה קורה לו היה המגיד מבלע באנחה וממשיך בדרכו, והילד ממשיך להנחות את אביו לבית התמחוי. מה היה עם ישראל מפסיד, מה הי' לד מפסיד וכמה היה המגיד מפסיד!

נשמה יקרה

סיפר רבי אמיר קריספל שליט"א: "מנהל אני בית ספר לבנות, שנה אחת הייתה ילדה שהתדרדרה רוחנית כל כך עד כדי שהתחילה לגרור עוד בנות.

שאלתי את מרן רבי עובדיה יוסף זיע "א האם לסלק את אותה ילדה מבית הספר כששמע אמר חס ושלוש יש לה נשמה יקרה תביא אותה אלי". מרן פגש את אותה ילדה ושוחח עמה במשך רבע שעה, לאחר השיחה יצאה הילדה עם דמעות בעיניים והחליטה להשתנות, וכך היה, התחזקה ועלתה ביראת שמים, וכיום היא מורה בבית ספרנו, ומגדלת בנות רבות בדרכי הבורא..."

הרב רפאל אוכיון
רב קהילת "משכנות התורה"
מרצה ומטפל

אומנות
האהבה

איך משברים מובילים לפריצות דרך

ימי "בין המצרים" הגיעו, וכולם בדאון. שלושה שבועות בלי מוזיקה, בלי חתונות, בלי גילוח (למי שנוהג) - תקופה שמוקדשת לאבל על חורבן בית המקדש. אבל רגע, יש כאן פרדוקס מעניין!

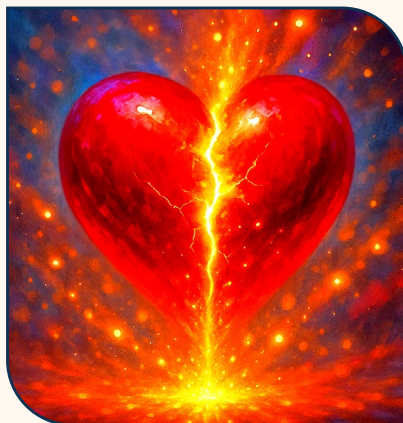
בעלי החסידות מפרשים את הפסוק "כל רודפיה השיגוה בין המצרים" בדרך מפתיעה: "כל רודף-יה" - כל מי שרודף אחרי ה', מנסה להתחבר לאלוקים - "השיגוה" - ישיג אותו - "בין המצרים" - דווקא בתקופות הקשות של המיצר! רגע, מה? הרי זו תקופה של חורבן, של אבל! איך דווקא פה מוצאים חיבור יותר עמוק?

זה כמו גלעד, חבר שלי, שהיה בנקודת משבר בנישואין. "חמש שנים היינו יחד", הוא סיפר, "ובכל זאת הרגשנו זרים. כאילו אף אחד לא באמת מבין את השני. הגענו למצב שבו אפילו העלינו ברמז שאולי זה לא שווה את המאמץ."

"ומה קרה?" שאלתי.

"דווקא כשהכל עמד להתפרק, פתאום ראינו את כל הדברים הטובים שהיו לנו. דברים שהתרגלנו אליהם עד שהפכו שקופים - הביטחון, החברות, הצחוקים בארוחות שישי. המשבר גרם לנו להעריך מחדש את מה שתמיד היה שם."

וזה מזכיר לי את יעל, שיצאה ל-17 שידוכים כושלים. כשפגשה את בעלה, יוסי, היא בכלל לא

התלהבה. "הוא היה ההיפך הגמור מהטיפוס שחלמתי עליו", היא צחקה, "אם הייתי פוגשת אותו בשידוך הראשון, הייתי מסיימת את הפגישה אחרי רבע שעה."

"אבל משהו בתוכי השתנה אחרי 17 כישלונות. הבנתי שאני מחפשת תסריט דמיוני במקום אדם אמיתי. פתאום יכולתי לראות את יוסי כמו שהוא באמת, בלי השוואות לגיבור רומנטי מספר. היום, אחרי ארבע שנות נישואין, אני לא מפסיקה להודות לה' על הבעל המדהים שלי - שבכלל לא דומה ל'חלום' המקורי שלי."

המיצר - הצמצום, הקושי, המשבר - הוא בדיקת המקום שבו אנחנו מגלים את העומק האמיתי. כי כשהכל זורם, אנחנו נשארים בשטחיות. רק כשנדחקים לפינה, כשהמסכות נופלות, מגלים מה באמת חשוב.

אולי זו המשמעות העמוקה של "בין המצרים". דווקא בימים אלה, כשאנחנו חווים את החיסרון של בית המקדש, אנחנו יכולים לפתוח את הלב להתחבר באמת, בלי קליפות וקישוטים חיצוניים.

אז בפעם הבאה שאתם במשבר, בלחץ, במיצר - זכרו את הפסוק. אולי זו לא מהמורה בדרך. אולי זו הדרך עצמה - הדרך להשיג דווקא עכשיו את מה שרדפתם אחריו כל הזמן.

הצטרף להפצת
עלוני השבת
ותן לעוד משפחות
ליהנות מהתוכן
ולהתחזק - בזכותך!
| 03-8000-770 |

תפיץ. תזכה.
לאחר

6 חודשי האלול
בין המצרים

רוצה להפיץ קרבה אמיתית?
דווקא עכשיו, בתוך הצמצום - יש מקום
לחיבור עמוק ולקרבת את הגאולה.

מפנקסו של מחנך
הרב יעקב עמר
ראש ישיבת
"שלום רב" באשדוד

גאווה או צעקה אילמת

מדי שבת
הרב אחיה עובדיה

מתוך ספרו של
מרן ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל

הן עם כלביא...

לפני מאתים שנה רוסיה התחילה להצר את פעמיה של היהדות, היה להם שם "צאר", "הצאר הצורר". הגאון מוילנא שלח את תלמידו רבי חיים וולאז'ין לייסד ישיבה, אחרי פטירתו של רבי חיים וולאז'ין עמד בנו בראשות הישיבה, שמו רבי יצחק וולאז'ין. והם הוזמנו מטעם משרד החינוך לרוסיה לכנס דחוף, כל הרבנים היהודים - לרבות המשכילים, לרבות רבני החסידים - כולם צריכים לשמוע נאום מפי שר החינוך. שר החינוך עמד ואמר: אלפיים שנה העם היהודי הזה מוצץ דם לאומות העולם, כמו עלוקה, הוא הורס אותם, עד מתי? אנחנו לא מבינים למה בורא עולם ברא עם כזה מוזר (הם בסדר גמור, רק העם היהודי הזה לא שווה...). התחיל להסתכל ושמה, כי ראה שהשומעים הגוים נהנו מהדברים, אבל היהודים נעקצו מהדברים, חוץ מאחד - רבי יצחק מוולאז'ין שהיה תלמיד חכם גדול, והוא מחייך.

אמר לו שר החינוך: איך קוראים לך? אמר לו: יצחק מוולאז'ין. אמר לו: אתה מחייך על דברים שאני אומר בשם אדוני הקיסר? אמר לו: אני מחייך כי התורה שלנו מספרת לפני שלשת אלפים שנה, שעמד נביא השקר בלעם, והוא אמר דברים שהתקיימו כמו נבואה. אבל אמר שם דבר מוזר מאד. אמר לו: מה הדבר? אמר: "כי לא נחש ביעקב, ולא קסם בישראל, כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל", כשיגיע זמן שיאמרו לעם ישראל: "מה פעל אל" - למה ה' הביא אתכם לעולם? אז יתקיים ההמשך: "הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא".

ואני לא יכולתי לעכל איך יכול להיות שיבוא אחד בעולם ויאמר למה ה' ברא עם כזה, מי יתחצף ויאמר לקב"ה מה פעל אל? עד ששמעתי הדרשה שלך - אדוני שר החינוך, והנה בלעם התכוין עליך... אבל יש המשך לדבר, "הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא לא ישכב עד יאכל טרף ודם חללים ישתה". אמר לו: תתרגם לי את הדברים. אז הוא תרגם לו - "דם חללים ישתה" - "ונכסי עממיא יירת" - ונכסים של העמים יירש אותם. כשראה ככה, נבהל שר החינוך, אמר לו: טוב, בוא נסיים את הכנס. כל אחד הלך הביתה, ולא יצא מזה כלום.

דמות רזה, תמירה וזקופה, שערותיו השחורות של הבחור סורקו בקפידה משמעותית, כאילו הוי במסדר של משמר המלכה. כיפתו היתה מוטה הצידה, משקפיו שנחו על חוטמו היו ה'צעקה' האחרונה של האופנה הזרה, חולצתו היתה צחה, וממרחק רב ניכר חיתומו של המגהץ שעבר ללא רחם, ובסוף השרוול זעק גודלו של השעון מחברה ידועת שם עם רצועת עור מבריקה. על צווארו היה קשור צעיף בצבעי גווני הקשת, ולרגע היה נדמה שהקשירה היא לפני עמוד התליה, מכנסיו היו צמודים לגופו הרזה, והחלק התחתון, המכסה את הרגלים, דמה לשני צינורות ארוכים ודקים, נעליו היו שחורות ומבריקות ללא רבב, אבזמי הזהב, שנקבעו בצידן, משכו את העיניים לעברן. כשהלך היתה הליכתו עקבית, קצבית, טפופה ומשמיעה קול. גופו היה מתוח כלפי מעלה וראשו היה מורם. ידיו נעו לפי קצב הליכתו. עיניו האלכסוניות תרו מידי פעם לצדדים להיווכח, כי אכן יש מי שמביט בו ורואהו. כל דמותו אמרה: "ראו, כי אני אני הוא".

דמותו היתה מרתקת, אך דחויה. מעניינת, אך שנואה. מושכת עין, אך מושכת בזו.

דמות זו היא דמות מסכנה, אומללה. בחור זה לא זכה לילדות טובה, הוגנת ומסודרת, הוא לא זכה לאהבה, לחיבה, לליטוף של אם ולתמיכה של אב, הוא הקרבן הטראגי. כל אשר הוא רוצה - לבלוט, הוא מחפש את הדרך להגיע אלינו, לחברה המאורגנת, ואינו מצליח, לכן הוא מתהדר, מתקשט ועושה את הכל, כדי שיראו ויתנו את הדעת אליו. כעת הוא נמצא על הגדר בין החברה ההגונה והישרה לבין החברה הפושעת ו...

נגד אדם זה אין לצאת באיסורים, בתוכחות, בגידופים ובהרחקות. כלפי אדם כזה גם אין להכניסו לכור ההיתוך של תורת המוסר. אדם זה זקוק לעזרה, להושתט יד, לתמיכה ולנשיאה בעול.

אחי ורעי גיל ההתבגרות בנוי מתהליך שכל נער שעובר אותו זקוק נואשות, לתשומת לב. הוא נלחם על זה, ויעשה הכל בשביל זה. כאשר הוא מרגיש ריקן מבחינה רוחנית, אין באפשרותו כדי לבלוט במערכת תורנית או בפלפול או בבקיאות תלמודית, נותר מקום אחד, והוא קל לישום, 'הלבוש', ופה אנו כהורים וכמחנכים נמצאים באחת המלחמות הקשות והכאובות של ההיסטוריה, שרבים חללים הפילה.

לכן נאזור כוחנו ולהביט נכונה, כאשר רואים אנו אותו עומד על הגבול, כשראשו תפוס מהי האופנה החדשה במשקפיים ובחולצות וכדומה. פה נצטרך סייעתא דשמיא עצומה, ולתפלת אבות על בנים, ולדמעות של אמא, כדי לכלכל את צעדיו, במלחמה הזו.

יש • מזל • לישראל

הרב אלדד נגר
מראשי ישיבת "מבקשי פניך"

שהיא מאושרת כל הזמן, ואצלי זה אחרת בעלי לא כזה, או יש נשים יותר טובות מאשתי, נקיות יותר, מבשלות טעים יותר וכו'...

היום למדנו שראיה זו היא לא באה לבד, אלא היא בחירה מודעת שגרמה לזה, והיא ראייה מה חסר לי, שנובעת באופן ישיר מזה שלא בחרנו לחפש מה טוב בבן/ת הזוג שלנו, מה טוב בו אבל כשנבחר לראות זאת, שזו מידת ההסתפקות, שאין בכוונתנו לומר שנוותר על דברים, כמו שמבינים הרבה אנשים, אלא הכוונה לקבל סיפוק מהקיים, וממילא שמחים במה שיש כי מחוברים אליו, שיעורי בית: כל יום לראות (דהיינו ליצור מודעות) שלושה דברים טובים בשני/ה

בהצלחה...

מזל סרטן בזוגיות

אחרי שלמדנו יחד שבני מזל סרטן כוח ראייתם מאוד דומיננטי, ויסודם הוא המים שמצמיחים תענוג, ויש לכוון הראיה שתי צדדים צד חיזוני דהיינו ראייה לבחץ שזה מה אין לי, ואז התענוג הגדל הוא כוח התאווה, שהוא מביא איתו בעיות ואתגרים שהם חומה וקנאה, שמביאים לכעס ועצבות, ויש צד פנימי שהוא ראייה לבפנים מה יש לי, אז התענוג שנוצר הוא שמחה וסיפוק שפותר את כל האתגרים ונותן חיים טובים, אפשר לתת משל יפה בדור הסמארטפון שלנו, שאם המצלמה שלך פתוחה על סלפי זו הדרך אל האושר, אם אתה חלילה בדיכאון או בקנאה אתה לא על סלפי אז כדי לצאת מזה תעביר לסלפי.

וניתן עבודה פרקטית בזוגיות, לצערנו לא מעט אנשים מאוכזבים מהזוגיות שלהם, ואחד הגורמים המשמעותיים הוא, שרואים דברים שחסרים לנו בזוגיות בעלה של חברה שלי מכניס יותר כסף, והוא גם יפה יותר, וממש יודע להקשיב לה, נראה לי

שבוע הבא ניקח זאת להעצמה אישית וחינוך ילדים...

כדי להיות אדם טוב יותר? כיצד עליי לפעול כדי למלא את תפקידי בעולם הזה?

אני כלום ושום דבר?

חייתי את החיים החילוניים במשך לא מעט שנים. חייתי ברדיפה עצמית אחר המהות, אחר המשמעות. עומדות שתי אופציות בפני אדם שלא יודע מהי תורה, או שהוא רודף אחר הדמיון שהוא יכול למצוא איזו שלוה בעולם הזה או שהוא פשוט סובל ולא מבין מדוע. כמה פעמים בחיי שאלתי את עצמי למה זה קורה לי? למה פוגעים בי? למה מבזים אותי? למה זה קרה לי? ומחוסר ידיעה ניסיתי למלא את החסכים והחיסרון בדבר הכי פחות יעיל - ריקנות. לא ידעתי בזמנו שכל חיי הם חיי שקר, שרדפתי אחר התאוות, לא היו גבולות, לא הייתה מהות, לא הייתה משמעות. התשובה מלמדת אותך שעליך לתקן את עצמך מבפנים, להיכנס לעומק ולהבין שאת כאן כדי לעבוד!

אז את עובדת קשה, אבל מרוויחה עולם ומלואו! העבודה העיקרית שלנו, זאת שתוביל אותנו לתשובה אמיתית, היא העבודה על מידת הגאווה... כדי לעבוד על המידה הזו עלינו לבטל את עצמנו ממש. להבין שהיחיד ששולט בכל הוא הבורא יתברך, שאנחנו כלום ושום דבר בעולם הזה, אפילו ברגעים אלה שאני כותבת את המשפט הזה הגאווה מנסה להתגבר עליי.. מה ז"א אני כלום ושום דבר? קשה לקבל את זה כי אנו מונחות ע"י הגאווה, האגו מוביל אותנו בכל דבר, מוביל אותנו היישר אל התהום. אז מעצם הידיעה שעל האדם לעבוד על מידת הגאווה, שהיא המידה הקשה והאיזומה ביותר, אבא שלנו רוצה לעזור לנו ושולח אלינו ניסיונות וביזיונות. הפרנסה קשה ובדוחק, קשה לרכוש דירה, גידול הילדים מתיש ולא פשוט, מציאת זיווג קשה כקריעת ים סוף, אנשים שקרובים אלינו פוגעים בנו, בעבודה מבזים אותנו ומלבינים פנינו ברבים.. אז אדם עושה תשובה וחושב שהוא צדיק גמור שלא מגיעים לו הביזיונות האלה.. "צאי מהגאווה המטופשת", אני אומרת לעצמי יום אחר יום, "זה שאת רוצה לחזור בתשובה אין זה אומר שצריכים לפרוש בפניך שטיח אדום..". עלינו לזכור את המעשים הרעים שעשינו, את העוונות והחטאים שלנו ולשמוח ולרקוד על כך שיש לנו את ההזדמנות לכפר ולתקן לפני שיהיה מאוחר.. הביזיונות הללו באים לעזור לנו לתקן את עצמנו, להשתחרר מהגאווה המיותרת ולהבין באמת שאין לנו שליטה על כלום, אין אני כי אין מגוחך.. שהרי הכל מאת השם, אז אל תאשימי את עצמך, הוא אוהב אותך, תשמחי בזה וממילא הכל יתהפך לטובה!

עוד מלבדו. הניסיון הראשון והעיקרי של האמונה זה שאדם לא ירדוף את עצמו ויאשים את עצמו בייסורים שלו. אדם שעושה תשובה ועובר ייסורים צריך לדעת שגם זה מאתו יתברך, עליו להפנים ש"זה הבזיון שלי, זה העונש שלי, זה התיקון שלי בעולם הזה" ולקבל את זה באהבה גמורה! גם אם אני מנסה להתחזק וחסרה לי אמונה - גם זה מאת השם, שאוהב אותי כ"כ ונותן לי את הבזיון הזה כדי לעזור לי לקלף מעליי שכבה אחר שכבה משריון הגאווה שעוטף אותי ורדיפה עצמית זה דבר מגוחך.. שהרי הכל מאת השם, אז אל תאשימי את עצמך, הוא אוהב אותך, תשמחי בזה וממילא הכל יתהפך לטובה!

לחיות באמונה בזיונות!

לעשות תשובה אמיתית

אחד הדברים הקשים ביותר לאדם היא פגיעה באגו. הגאווה המטופשת שהולכת איתנו לכל מקום, רודפות אחר הכבוד, עושות לשם הגאווה במקום לשם שמיים, עושות מצוות וטופחות לעצמנו על השכם, בטוחות שקנינו את עולמנו ושנחנו צדיקות גמורות, אך האם באמת זכינו לעשות תשובה אמיתית?

"עיקר התשובה", אומר רבי נחמן מברסלב, "כשישמע בזיונו - יידום ושתוק". נשאלת השאלה מדוע בעצם לשתוק למול בזיון זה עיקר התשובה? מה עם קיום מצוות, תפילות, צניעות, שבת? מה עם לימוד תורה? כיבוד הורים? טהרת המשפחה? אנחנו מקבלות על עצמנו לקיים מצוות יקרות מפז וחשובות לאין שיעור ובכל זאת, אומר רבי נחמן מברסלב בליקוטי מוהר"ן (ח"א, תורה ו') - עיקר התשובה הוא לשתוק למול בזיון, במילים אחרות - לקבל את הביזיונות באהבה.

כדי להבין את זה עלינו להיכנס לעומק של העניין. כדי להכיר דבר באמת, חייבים להבין את המהות שלו, את המבנה שלו, את היכולות שלו ואת הייעוד שלו. לא סתם באנו הנה, אנחנו לא חיות כאן כדי להעביר את הזמן, יש משמעות לדבר הזה שנקרא חיים, יש ייעוד לדבר הזה שנקרא אדם. באנו לכאן כדי לתקן את עצמנו, את המידות שלנו, את המעשים שלנו, המטרה שצריכה לעמוד תמיד למול עינינו היא מה עליי לעשות

האם נשים צריכות לומר תיקון חצות?

גם הנשים ראוי שתאמרנה תיקון חצות.

אשה מעוברת האם צריכה לצום ב"ז תמוז?

אשה מעוברת שעברו ג' חודשים להריונה אינה צריכה לצום ב"ז תמוז, אבל אם לא עברו ג' חודשים לכתחילה צריכה לצום ומכל מקום אם אינה חשה בטוב והיא חלשה גם בתחילת ההריון אינה צריכה לצום.

האם אשה שמניקה צריכה להתענות בצום י"ז תמוז?

אשה שמניקה אינה צריכה להתענות. אבל אשה שכבר הפסיקה להתענות כמה חודשים אפילו אם היא בתוך 24 חודש ללידתה לכתחילה צריכה להתענות, אלא אם כן מרגישה חולשה ויש לה צער גדול בתעניתה אינה צריכה להתענות.

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

לאשת חיל נופית משולם מחברת הספר "תוכו רצוף אהבה" חם לך?

לעליות, אך האמונה הפנימית היא הנותנת כוח להתמודד, היא המנחמת והמשמחת בכל מציאות שהיא.

אם נדע באותה וודאות שאנו בטוחים שהשמש תזרח מחר בבוקר, שהקב"ה אוהב אותנו לא משנה מה נעשה ומה נפעל - הכול יהפוך להרבה יותר קל בעבורנו.

אם נתקרב לבורא העולם מתוך אהבה ולא מתוך פחד מעונשים, נבין כי זכינו במתנה שאין כדוגמתה ונשמח בכל עשיית מצווה שמקרבת אותנו לאבא שבשמיים ולתכלית המיועדת רק לנו. עבודת הבורא מתוך אהבה היא המחזיקה לאורך שנים רבות, כי אדם שאת אוהבת תרצי תמיד לעשות לו טוב.

בורא עולם מחיה אותנו ונותן לנו כל כך הרבה טוב, הוא מסתכל ומחכה לנו... לכל מצווה קטנה כגדולה... כל בגד יותר צנוע שנקנה עושה שמחה גדולה בשמיים.

גם בצעדים הראשונים בדרך התורה נדע שהקב"ה לא מחפש להעניש אותנו אף פעם ולא מחכה עם מקל לראות מתי נמעד, אלא הפוך - הוא מחכה ומצפה לכל מצווה קטנה, לכל הבל פה של יהודי, לכל ברכה, אמן, חצאית או כיסוי ראש...

אל תזלזלי במעשיך - כל מעשה טוב מקרב את הגאולה! שנזכה.

משל לאדם שהגיע לבית מלון עם מזוודה מלאה בגדים וחפצים לשהות במקום בשבוע הקרוב, ברגע שנכנס בדלת המסתובבת הגיע אליו עובד מהמלון והציע את עזרתו בנשיאת המזוודה, הלה הסכים ברצון. לאחר שעלה עם המזוודה של היהודי את כל הדרך עד לחדרו בקומה השישית אמר: "אני חייב לשאול אותך, מה יש לך במזוודה? היא ממש כבדה!" ענה לו האדון: "אם היה לך כבד, כנראה שהתבלבלת במזוודה, המזוודה שלי כלל לא הייתה כבדה".

מי שסוחב את המזוודה שלו אינו מרגיש את הכובד, זה שלו.

אמא שמרימה את ילדה ה"קטן" ששוקל 12 קילו, הוא לא כבד לה כלל, כי זה הילד שלה... אבל 5 קילו תפוחי אדמה זה כבר קשה יותר להרים... ברגע שמרגישים שקבלת עול תורה ומצוות זה מכביד - שחם לנו כל הזמן, כנראה שאנו לא צועדים בשביל הנכון עבורנו! הקב"ה כביכול אומר: "אם כבד לכם, זו לא התורה שלי".

עבודת השם צריכה להיעשות בשמחה ולא במרמור וקושי תמיד.

כמובן שהדרך לשם רצופה בניסיונות וירידות המוכרחות לצורך וכהכנה

שמילים שאנחנו אומרות, גם אם אמרנו "סתם בצחוק" יש למילים תוקף! כי אנחנו עם שכוחו בפיו, ולפה שלנו יש המון המון כוח! וכמה מוסר השכל אנחנו צריכות ללמוד מזה! בואו נתבונן, רוב האיבריים המשמשים אותנו לחושים, נבראו בזוג: 2 אוזניים, 2 עיניים, 2 ידיים, 2 נחיריים... אבל פה? יש לנו רק אחד! נתאר לעצמו כי פה שמקלל יוכל אח"כ להתפלל?! כי בפה שהשתמשנו בו להוציא מילים מטונפות ולא מתאימות, או פה שהשתמשנו בו לדבר לשון הרע - אח"כ יוכל לברך?! להוציא מילים קדושות וטהורות ממנו? חשוב שנבין כי הכוח שלנו כעם ישראל, זה בפה שלנו! על ידי שנשמור על קדושת הפה נוכל להתפלל! נוכל לברך. גם אם עצבנו אותך בכביש - הרגילי עצמך לשמור על קדושת הפה. זה גם יועיל לדוגמא האישית שלך לילדים שיושבים מאחורה... אם את יושבת עם חברות והתחיל שיח לא מכבד, גם או שכולל בתוכו לשון הרע, הרגילי עצמך שלא לקחת חלק בשיח שכזה. את רמה מעל. ואם קשה לקום וללכת כמו שהתורה מצפה, אז לפחות שתקי. שמרי על קדושת הפה שלך שלא להיות מעורבת בשיח הזה, לא משנה כמה עסיסי המידע שיש לך לתרום לחבורה... ובזכות זה? פה שמר על הקדושה שלו- ודאי יביא לו ה' יתברך כרצונו! שבת שלום!

מזכת
הרבים
תאריך גולן

תאריך
ארץ

השפעה נצחית

בפרשה שלנו, מפחד מלך מואב, שמו בלק, כי עם ישראל יגיעו לכבוש גם אותו. הוא רואה את המלחמות של עם ישראל בשאר העמים מסביב ומבין שאנחנו עם 'לא קונבנציונלי'. עם שהוא מעל הטבע. שהרי בגדר הטבע, לא ייתכן שעם ישראל ניצח את המלכים הגדולים, סיחון ועוג-ענקים ומלומדי מלחמה... אז הוא מבין שצריך לפעול בדרך מיוחדת עם העם הזה. דרך רוחנית. בלק גילה כי מושיעים של ישראל - כוחו בפה, כמו שנאמר: "אל תיראי תולעת יעקב" - מה תולעת, כוחה בפייה, כך גם ישראל כוחם בפה", ולכן חיפש להביא אדם שכוחו בפיו כנגדם והוא מחליט להביא את בלעם הרשע. לבלעם היה כוח מאוד גדול בפה. כדי שלא יהיה לשאר אומות העולם פתחון פה לומר: "אם היה לנו נביא כמשה היינו עובדים את ה'", נתן להם השם נביא במדרגת משה. רק שמשה בקדושה ובלעם בטומאה... וואו! לא שגרתי בכלל! בדרך כלל כשמלך מפחד שבאים לכבוש אותו ורואה סכנה קיומית על עמו, הוא שוכר לגיונות צבא או פועל בטקטיקות צבאיות... והמלך הגוי הזה לא פועל ככה! למה? כי הוא מבין כמה כוח יש לפה! כמה כוח יש לדיבור!

לרכישה
היכנסו לאתר "יביע אומר"
או סרקו <<<

חדש!
סידור "יגל ליבי"
עם אימרות חיזוק
של מו"ר הרב יגאל כהן

יגל לנוער

וכידוע שזכה לעשרה ניסים גדולים וגלויים, שבלעדיהם לא היה לו סיכוי לצלוח את המהלך ההרואי הזה.

ונשאלת השאלה כיצד הרשה לעצמו פנחס להיכנס לסכנה כה גדולה שללא עשרה ניסים גלויים לא היה שורד? וכן מה הסוד לזכות לניסים כה גדולים וגלויים?

והתשובה נפלאה ויסודית: פנחס ידע שכאשר בורא עולם מבקש מיהודי לעשות את רצונו, אזי מוכרח שבורא עולם חפץ בהצלחת היהודי תהיה מושלמת בעשיית רצונו מצוותו ית', ואם כן, נותן בורא עולם את מקסימום סיעתא דישימא בעניין זה, וזאת בתנאי שהאדם יוכל לעשות זאת במהירות המירבית.

ולכן פנחס לקח את הרומח בידו, ולא התמהמה אפילו לרגע, ועשה את ציווי ה', בידעיה ברורה שבורא עולם יתן לו מקסימום סיעתא דישימא, מאחר וקפץ על ההזדמנות בפעם הראשונה ולא התמהמה.

ויסוד זה ידוע ומפורסם בעולם החזרה בתשובה, שכאשר יהודי הבין שטעה בדרכו, או שמישהו קרא לו לשיעור תורה\סמינר וכדו', הרי שזוהי הארת פנים נדירה מבורא עולם, שרוצה שיתקרב אליו אותו פלוגי. ולכן, אם הוא התעשת מיד והגיע לסמינר\שיעור תורה וכו', הרי שחזרתו בתשובה תהיה בִּיתָר קלות עם המון ניסים וסיעתא דישימא. אך אם חלילה דחה את ההצעה לפעם אחרת, אזי אף על הצד שתהיה לו זכות לפעם אחרת... הדרך תהיה עם מעט קשיים כגון: "אמא לא מסכימה לשמור שבת", "אשתי לא רוצה לחזור בתשובה", וכן הלאה... וככל שהאדם ידחה את השעה להתקרבות לבורא עולם, כך הנסיונות ילפתוהו בחוזקה ובעיקשות.

נמצאנו למדים שכלל שהאדם יוכל להתעשת מהר ככל האפשר לעשות את רצון הבורא יתברך, אזי דרכו תהיה קלה, ללא מכשולים, ועם מקסימום סיעתא דישימא. ולא פלא שמידענו הצלם דלעיל זכה לפריבילגיה שיחידים בדור זוכים לה, בהתחשב בגיל, ובמעמד...

ובל נטעה לחשוב לרגע, שמדובר רק על חזרה בתשובה קלאסי, אלא יסוד זה נכון על כל אדם ואדם שזכה והאירה לו ההשגחה פנים, וגילה בעבודת ה' שלו פגם, או לחילופין אם רוצה לקבל על עצמו קבלה מסויימת כדי להתקרב לבורא עולם, צריך הוא לאמץ את שיטתו של פנחס, ולהתעשת בזמן הנכון, במקום הנכון, ובמינון הנכון, ובכך יזכה למקסימום סיעתא דישימא!

מהיר ובריא, ללא מכשולים מיותרים.

וכידוע שבעולם התשובה "לא תמיד" מלקקים דבש...

ידידי לא ידע להצביע על סיבה ספציפית לסיעתא דישימא שמלווה אותו, אך סקרנותי לא הניחה לי, ושאלתי בעדינות כיצד חזר

בתשובה, בתקווה שהתשובה נעוצה שם...

ידידי הפתיע אותי בסיפור קצרצר, אך מרגש וקולע למטרה... וכך היה: בצהרי יום שגרתי בעודו גולש באתרי האינטרנט, נחשף לראשונה להוכחות שיש בורא לעולם, ושהתורה אמת, ויש שכר ועונש וכו', ומי שעובר על חוקי התורה מצער את בורא עולם שנותן לנו חיים כל רגע.

ומיד כשהבין את גודל האסון, תפס את ראשו בשני ידיו ובכה בכי תמרורים במשך שעה ארוכה, על כך שציער כל כך את אב'לה שבשמים מחוסר ידיעה.

וכשסיים לבכות גמר אומר בליבו לחזור בתשובה שלימה, ולקיים את כל המצוות קלה כבחמורה - וכך עשה (בהדרגת רב, כמובן), ובחופף גם רעיותו תחי' החלה תהליך דומה להפליא, וכעבור שלשה חודשים עמדו תחת החופה בשעה טובה ומוצלחת (בן פורת יוסף).

ממש בסוף פרשתנו העמוסה "בנסינות חיסול" לעם ישראל, וללא הצלחה, נחשפים אנו לנסיון חיסול אמנם אחרון לפרשה זו, אך נורא ואיום, שגבה את חיייהם של עשרים וארבע אלף איש מבני ישראל, וכל זאת בעצתו של בלעם בן בעור (סנהדרין קו). עד שהגיע המושיע "פנחס הוא אליהו", ועצר את המגיפה, ברוב עוז ותושיה,

חיזוק לנוער

הרב דוד פריוף
ראש "מרכז
התחברות" ר"ג

איך זוכים למקסימום סיעתא דישימא

לאחרונה יצא לי לשוחח שיחת נפש קצרה אך איכותית, עם בעל תשובה טרי אך איכותי, ובמהלכה הבעתי את פליאתי - כיצד זכה ללמוד בכולל יום שלם בשלוות עולמים שכזו, כאשר גמרא אהובה מונחת על סטנדר פשוט, המזגן פולט אויר צח קריר ונעים, כוס קפה מהביל מונח לצידו, וסביבו לומדים קבוצה איכותית של אברכים צעירים תלמידי חכמים שמקרינים אהבה ושמחה... בעוד שחבריו מהעבר עומלים כל היום ללא הפוגה לפת לחמם ביזע רב תחת השמש הקופחת, ונתונים בלחץ תמידי ממוג האויר של הבוס, או מהנוכל הפוטנציאלי שמאיים להערים בעסקה מפוקפקת...

וכל זאת בתוספת בונוס, שבדיקו בזמן שחזר בתשובה, מצא באורח פלא את זיווגו, שאף היא אוחות ברמה רוחנית זהה להפליא כשלו, והתקדמותם בקצב אחיד,

והעמידו תלמידים...

שבת שלום אחים אהובים.

במשנה הראשונה בפרקי אבות נאמר: "הו מתונים בדין, והעמידו תלמידים הרבה." הפעם נתמקד במילים: "העמידו תלמידים הרבה."

חז"ל מלמדים אותנו עיקרון חשוב: לכל אחד מאיתנו יש השפעה על הסובבים אותו. גם אם אנחנו מרגישים כתלמידים, פעמים רבות אנחנו משמשים מורי דרך לאחרים.

אולי נדמה לנו שאנחנו צעירים מדי או לא

הרב יהונתן פרטוש
רב מדרשיית "ענפים" בני ברק

מספיק חשובים כדי להיות דוגמה לאחרים, אך האמת היא שכל אחד מאיתנו הוא עולם ומלואו. הקב"ה בחר בנו להיות כאן, כי יש אנשים שלומדים מאיתנו, מסתכלים עלינו ולוקחים מאיתנו השראה.

לכן, לפני כל פעולה - בין אם זה לכעוס, לדבר לשון הרע או לבחור בדרך שלילית - נזכור: אנחנו דוגמה לאחרים. ההתנהגות שלנו יכולה להשפיע, לטובה או לרעה.

בואו נבחר להיות דוגמה טובה, להעמיד "תלמידים" במעשינו, ולהפיץ אור בעולם.

שבת שלום ומבורך!

פרק 15 תקציר:

אלי ושרולי מליים את גדי הסובל
לנתום בארצות הברית. כשהם עוקבים אחר
המנתח הנעלם מגיעים למעבדה מזוהה.
אלי, ממסרור לפרופסור. שרולי משיג מעוזר
ששם הפרופסור את קוד המעבדה להחזיר
לגדי, ומסרור את המעבדה. גדי וחוליס
מוציאים הרופאים גוף גדי מראשו של גדי.

ברוך ה'! שמחה גדולה! עכשו גדי ירגיש טוב יותר?

כַּנְרָאָה זֶהוּ גְדוֹל שְׁפִיר מִן נָדִיר.
אֲנִי שָׁמַח שֶׁהִצְלַחְנוּ לְהוֹצִיא אוֹתוֹ
מִהָרָאשׁ שֶׁל הַיֵּלָד שְׁלָכֶם.

בְּרָגַע הָרִאשׁוֹן זֶה הָיָה נִרְאָה לָנוּ כִּמוֹ שֶׁבָּב אֶלְקָטְרוֹנִי.
אָבֵל הוּא בְּכֻלּוֹ לֹא פוֹלֵט אוֹתוֹת אֶלְקָטְרוֹמַגְנֵטִית

אז מה פה?

במעבדת 'הראש הכתם'.

אָבֵל אָנִי לֹא יִכּוֹל לְהַשְׁאִיר
בָּא אֶת אֵלֵי. אָנִי חֵיב לְגֵרִם לֹא לְבֹא

אבני

לא בטוח. למעשה, התברר לנו שפרופסור נריאקי לא סיים את הנתום. ואין כאן רופא אחר שיבדע להשלים את המלאכה שלנו. תתפללו חזק ומצא אותו. כל יום שעובר חיו של גדי שלכם בסכנה!

הוא רציון נפלא על הנזר המתכלה גם לכתב ולמסר זמן מה הוא מתאדה כאילו לא היה. נכתב פתק לאלי. הוא יקרא וספקת יעלם.

25

הַפְּרוֹכְסוֹר בְּאַעֲבִדָּה הַנְּשֵׂאת.
בֹּא לְחֹדֶר אֶסְכֵּךְ¹⁶.
הַיְּחַד בְּחֹדֶר הָרֶשֶׁתִּים.

יודעים את התשובה?

שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

תשובה מפרשת אמור

תלמוד ירושלמי קדם לבבלי 180 שנה

נראה אותך חולה

מיהו המלך שמלך על ישראל הכי הרבה שנים?

הילד/ה הזוכה

טליה יאגודייב
מראשון לציון

פרשת שבוע אירג

פרשת בלק

בפרשת בלק, כשבלעם הרשע הגיע לקלל את עם ישראל, הוא עלה על הר גבוה והסתכל מלמעלה על המחנה של עם ישראל.

מה הוא ראה? הוא ראה משהו מדהים! כל משפחה מעם ישראל גרה באוהל משלה, וכל אוהל היה מסודר בצורה מיוחדת - הפתח של אוהל אחד לא כוון ישר לתוך פתח האוהל של השכן!

בלעם הבין שעם ישראל הוא עם מיוחד שידוע לכבד אחד את השני. הוא

לא יכל שלא לומר: "מה טובו אוהליך יעקב, משכנותיך ישראל!" - כלומר "כמה יפים הבתים שלך והצניעות שלך, עם ישראל"

במקום לקלל, יצאו מהפה שלו המילים הכי יפות! השם הפך את הקללות לברכות הכי מתוקות.

עד היום, כל בוקר בבית הכנסת, אנחנו אומרים את המילים היפות האלה: "מה טובו אוהליך יעקב!" זה מזכיר לנו כמה יפה זה כשמכבדים אחד את השני.

ילדים יקרים, ה' רוצה כמו במדבר שתכבדו את הפרטיות של החברים ואל תקראו מכתבים או הודעות של שלהם. תהיו מנומסים בבית ותדפקו בדלת לפני שנכנסים לחדר של

מישהו אחר, ותבקשו רשות לפני שלוקחים דברים. תראו תמיד את הטוב באחרים וגם כשמישהו רוצה לומר עליכם רעות, השם יכול להפוך את זה לטוב! אז גם אתם תחפשו תמיד את הצד הטוב באנשים.

ותזכרו שאתם חלק מעם מיוחד וכשאתם מתנהגים יפה ומכבדים אחד את השני, אנשים מסביב רואים כמה יפה זה להיות יהודים!

ואמיר מויאל

מצאו 10 הצל'ים

מהו

הפסוק למסע צפירה

הילד/ה הזוכה
אביגיל ציונוב
מבת ים

תשובה מפרשת אמור:
"או איש, אשר-יהיה בו שֶׁבֶר
רָגֶל, או, שֶׁבֶר יָד"

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

מעל לכל, הרב עובדיה יוסף ז"ל היה אדם צנוע ועניו, הוא הקדיש את חייו ללימוד התורה והוראתה, מתוך אהבה עמוקה לעם ישראל.

סרקו את הקוד וצפו
בסיפורי צדיקים
בעריכת AI חדשנית
<<<

הרב עובדיה יוסף היה פוסק הדור, שזכה לשילוב מיוחד של כבוד והערצה, הודות לגדולתו התורנית וענוותנותו המופלאה.

סיפורי צדיקים

הרב עובדיה

בגדד, 1920.

נשמה מיוחדת הגיעה לעולם, עובדיה הקטן שעתיד להאיר את העולם באור התורה

ילד קטן, בן ארבע בלבד, היה עובדיה כשעזב את ביתו בבגדאד הרחוקה והגיע לארץ ישראל.

כבר מגיל צעיר, התגלה עובדיה

כנער מיוחד. הוא בילה שעות על גבי שעות בלימוד תורה, וזיכרונו היה חד כלהב. סיפורים נסובו סביבו על יכולתו לשנן דפים שלמים מגמרא, כאילו היו שיר ילדים. רבנים גדולים התפעלו מגאונותו, וחזו בו עתיד גדול.

עם השנים, גדל הרב עובדיה והפך לגאון הדור, הוא הרגיש שליחות עמוקה להפיץ את תורת ישראל לכל שכבות העם, גם לחילונים וגם לדתיים.

שמו של הרב עובדיה יוסף יצא למרחוק.

אנשים מכל רחבי הארץ והעולם היו מגיעים לשמוע את דברי תורתו.

הוא נחשב לאחד מגדולי הפוסקים בדורו, היה הראשון לציון והשפעתו על הציבור החרדי-ספרדי הייתה עצומה. הוא חיבר עשרות ספרים בהלכה ובדרוש, והיה ידוע בפסקיו ההלכתיים המפורטים והברורים.

נפלאות הבריאה

שמואל קורייב

יש נחשים ש"משמיעים קול" על ידי רעש הזנב שלהם, כדי להרחיק טורפים ולא בכדי לתקוף.

נחשים אוכלים בעלי חיים קטנים כמו עכברים או חרקים, וכך עוזרים לאדם לשמור על שדות נקיים ממוזיקים.

הם בולעים את המזון בשלמותו, בלי ללעוס - בזכות פה שמתאים בדיוק למבנה הגוף שלהם.

- הלשון שלהם עוזרת להם "להריח" את הסביבה וכך להבין מה קורה סביבם - איזו חוכמה של ממש!
- הם משילים את עורם כל כמה שבועות או חודשים - זהו תהליך טבעי שמנקה ומחדש אותם.
- נחשים יכולים לחיות שנים רבות, ויש מהם שחיים מעל שלושים שנה.
- גם כשהם נראים שקטים - כל גופם של הנחשים מלא תנועה פנימית מתואמת ויעילה מאוד.

ילדים אהובים, גם הנחש, שהיה סמל לעונש של אלוקים, הוא יצור חשוב בבריאה - והוא משרת את העולם באיזון האקולוגי, בשמירה על הצומח, ואפילו בתרופות מסוימות שמופקות ממנו עבור בני האדם.

כל זה מזכיר לנו שה' יתברך יצר כל דבר בתבונה רבה, אפילו אם לא הכול נראה לנו נעים - הכול חלק מהחוכמה האינסופית של בורא העולם.

נחש

היום נלמד על אחד היצורים הכי מסקרנים שברא ה' - הנחש! איזו יצירה מיוחדת יצר הקדוש ברוך הוא - אפילו בנחשים!

כבר מסיפור גן עדן, כשחווה שמעה בקול הנחש, קילל אותו ה' ואמר לו: "על גחונך תלך, ועפר תאכל כל ימי חיך" ומאז, הנחש זוחל על בטנו בלי רגליים!

הדבר הזה מזכיר לנו בכל פעם את הכוח הגדול שיש לדבר ה' - מה שהוא אומר, מתקיים תמיד. אולי הנחש נראה קצת מפחיד לפעמים, אבל הוא חלק חשוב מהעולם שבורא עולם ברא בחכמה רבה. אז בואו נגלה יחד כמה דברים מרתקים ומיוחדים על הנחש!

- רק כשלוש מאות סוגים מהם עלולים להזיק לבני אדם, ורובם לא חיים באזורים בהם גרים בני אדם.
- הנחש הארוך ביותר בעולם הוא פיתון מרושת, שיכול להגיע לאורך של כמעט עשרה מטרים.
- הנחש הקטן ביותר בעולם הוא באורך של פחות מעשרה סנטימטרים - כמעט בגודל של תולעת!
- נחשים אינם הולכים, אלא מתקדמים בזחילה; חלקה בזכות שרירים מיוחדים, ובצורה מרשימה ומדויקת.

סרקו את הקוד וצפו
בסרטונים מרתקים
בערוץ היוטיוב שלנו
<<<

היו שותפים בחסד! לתרומות ולשותפות: 03-8000-770

מפעל החסד של הרב יגאל כהן מחלק מדי שבוע סלי מזון ומצרכים לכ-800 משפחות הזקוקות לכך. בנוסף, "המסעדה" שלנו פתוחה מדי יום ומגישה ארוחת צהריים מכובדת לכ-200 ילדים ומבוגרים מעוטי יכולת

הספר שיעודד אתכם ביום

בחסדך בטחתי

איך מסלקים חרדות? איך משיגים בטחון עצמי? איך נאהב את עצמינו? איך לאהוב בני אדם? איך אפשר להצליח בזוגיות? כל זאת ועוד תמצאו בספר הנפלא שלפניכם!

לרכישה מהירה סרקו את הקוד

בית המדרש הספרותי ישיבת אומד

בחסדך בטחתי
לנצח את הרכאון והחרדות
והדרך לזוגיות מושלמת
הרב יגאל כהן

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

ניהול: עוז כהן | עורך לשוני: אביתר הלל | הפצה: ישראל ונטלי בדרה | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

להקדשת העלון חייגו > 03-8000770

להצלחת
יאיר בן רונית

לעילוי נשמת
ארי אדרי בן משי ונדב

לעילוי נשמת
מנחם בן בלומה אידל

לעילוי נשמת
הרב יניב מונדני בן שושנה

נר תמיד
לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה